

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 14 noiembrie 2017, în privința inculpatului

*Anghel Ion Xxxxxx, născut la
xx xxxxxxxxxxx xxxx în s. Xxxxxxxx, r-nul Xxxxxxxx, locuitor
al s. Xxxxxxxx, r-nul Xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova,
fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.08.2016 – 09.06.2017,
instanța de apel: 27.06.2017 – 14.11.2017,
instanța de recurs: 25.01.2018 – 13.03.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 09 iunie 2017, Anghel Ion a fost condamnat în baza art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 09 iunie 2017.

De la Anghel Ion, s-a încasat în contul SMLR Cantemir, cheltuielile de judecată în mărime de 57 lei.

2. Instanța de fond a constatat, că la 22 iunie 2016, orele 01.00, inculpatul Anghel Ion, aflându-se la domiciliul său din s. Xxxxxxxx, r-nul Xxxxxxxx, împreună cu soția sa, Xxxxxx X., cu care conform art. 133¹ Cod penal, sunt membri de familie, *în scopul de a întreține un raport sexual în formă perversă*, a numit-o cu

cuvinte necenzurate, înjosindu-i onoarea și demnitatea, a lovit-o cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, prin ce, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 123 din 29.06.2016, i-a cauzat leziuni corporale sub formă de: echimoză în regiunea mentonieră (bărbie), pe ambele brațe în regiunea scapulară pe stânga, regiunea lombo – sacrală centru, pe fesa stângă, ce se califică ca leziuni corporale neînsemnate, însă nu și-a dus intențiile până la capăt, din motive independente de voința sa, pe motiv că victima Xxxxxx X. a opus rezistență și a reușit să fugă.

Instanța a statuat, că inculpatul nu a recunoscut vina declarând că nu a avut nici o intenție de a întreține raport sexual cu partea vătămată, nu a forțat-o și nici nu a bruscat-o. Conflictul care a avut loc între ei în casă, în dormitor, manifestându-se prin vorbe necenzurate spuse reciproc, împingându-se, totul nefiind altceva decât o ceartă în familie. Nu a lovit-o pe partea vătămată. Ulterior s-au liniștit și culcat în același pat.

Totodată, **vinovăția acestuia a fost dovedită** pe deplin prin probele administrate, inclusiv:

declarațiile părții vătămate date în ședința de judecată, că inculpatul i-a propus să întrețină un **raport sexual, în formă firească**, ea a refuzat, iar el a bătut-o cu picioarele peste corp, apoi s-a culcat și a adormit, el **nu și-a dorit să întrețină un raport sexual în formă perversă cu ea**. Fiind audiată în calitate de parte vătămată la 25.06.2016, ea a declarat că inculpatul a impus-o să întrețină relații sexuale în **formă perversă**, ea a refuzat, iar el a lovit-o cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului și a amenințat-o cu moartea, s-a postat în ușă, blocând ieșirea, cearta a durat până la orele 03.00 când **inculpatul a adormit**. În cadrul urmăririi penale, la 06.07.2016, partea vătămată a declarat că inculpatul i-a propus întreținerea relațiilor sexuale **în formă perversă**, ea a refuzat, iar el a început să o lovească cu picioarele peste tot corpul, ea a încercat să fugă, însă inculpatul s-a postat în ușă, apoi acesta **a obosit și s-a culcat**. În plângerea părții vătămate din 24.06.2016, este indicat doar că soțul a lovit-o cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, și a amenințat-o cu moartea;

raportul de expertiză medico-legală nr. 132 din 29.06.2016 că, la partea vătămată Xxxxxx X., au fost depistate leziuni corporale sub formă de echimoză în regiunea mentonieră (bărbie), pe ambele brațe, în regiunea scapulară pe stânga, regiunea lombar-sacrală centru, pe fesa stângă, care puteau fi produse la acțiunea/acțiunile traumatică/traumatice a unui/unor corp/corpuri contondent/contondente bont/boante, la lovire, posibil în timpul și circumstanțele relatate, ce condiționează după sine dereglarea sănătății de scurtă durată până la 6 zile și se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Astfel, incontestabil se demonstrează și se confirmă declarațiile părții vătămate că inculpatul **a constrâns-o fizic, aplicându-i lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, prin ce i-a cauzat vătămări corporale neînsemnate**.

În baza probelor administrate, incontestabil s-a constatat în acțiunile inculpatului violența fizică, realizată prin lovire, cu cauzarea părții vătămate a vătămarilor corporale neînsemnate, **în scop de întreținere a unui raport sexual nedorit cu ea**.

Incontestabil a fost demonstrat, că inculpatul, în scop de *întreținere a unui raport sexual cu partea vătămată*, a început să o numească cu cuvinte necenzurate și i-a propus *întreținerea unui raport sexual*. Partea vătămată a refuzat *întreținerea raportului sexual* și drept rezultat, *pentru a-și duce intențiile la capăt* a început a o lovi cu pumnii în cap și în spate, cu picioarele peste corp, o tăvălea în pat și insista la *întreținerea raportului sexual*.

Partea vătămată, în ședința de judecată, *parțial a făcut declarații contradictorii* declarațiilor făcute în cadrul urmăririi penale.

Astfel, urmează a fi apreciate *critic declarațiile părții vătămate făcute în cadrul cercetării judecătorești*.

Or, este dovedit incontestabil că inculpatul a săvârșit intenționat fapta social periculoasă, prevăzută de art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, acțiuni săvârșite asupra unui membru de familie, care din cauze independente de voința făptuitorului *au fost duse până la capăt*.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, acțiuni săvârșite asupra unui membru de familie, care din cauze independente de voința făptuitorului *nu au fost duse până la capăt*.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 72, 75 Cod penal, că nu s-au stabilit circumstanțe atenuante și agravante în privința inculpatului, de lipsa regretului acestuia de săvârșirea infracțiunii și lipsa căinței, concluzionând că scopul pedepsei penale de reeducare și corectare a lui va fi atins prin aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate.

3. Avocatul Artur Josu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că nu s-a constatat existența unei infracțiuni.

Apelantul a indicat că prima instanță eronat a indicat că vinovăția inculpatului este dovedită pe deplin prin probele administrate, or partea vătămată a declarat în cadrul ședinței de judecată că a depus plângere falsă și se căiește de acest fapt, motiv pentru care în privința ei este intentat dosar pe art. 312 alin. (2) Cod penal.

Declarațiile părții vătămate date inițial diferă de cele făcute ulterior, după care partea vătămată a recunoscut că a depus mărturii false în plângere, iar toată învinuirea se bazează doar pe declarațiile ei. Alte probe concludente acuzarea nu a prezentat, acestea neexistând.

În ședința de judecată, partea vătămată a recunoscut depunerea declarațiilor false.

Mai mult, instanța a constatat prezența în acțiunile inculpatului a violenței fizice realizată prin lovire, cu cauzarea părții vătămate a vătămarilor corporale neînsemnate, fapt care nu a fost negat de inculpat. Or, inculpatul de la bun început a recunoscut că între el și partea vătămată a avut loc un conflict, îmbrâncindu-se reciproc, după care s-au culcat și el i-a propus părții vătămate *întreținerea unui raport sexual*, partea vătămată refuzând. S-au mai certat un pic, după care s-au culcat.

Deci, acțiunile inculpatului, nicidecum nu pot fi calificate ca tentativă de satisfacere a poftei sexuale în formă perversă.

Totodată, instanța a menționat că privește sub unghi critic declarațiile părții vătămate date în cadrul ședinței de judecată, că declarațiile sunt corecte și consideră că declarațiile false date anterior și recunoscute de partea vătămată ca false sunt suficiente pentru a condamna la 5 ani închisoare o persoană care nu a fost anterior judecată, este stimată și are o afacere în sat, fără a fi probată în vreun fel, existența tentativei de a săvârși o infracțiune.

În lipsa probelor directe privind săvârșirea vreunei infracțiuni de către inculpat, instanța de fond și-a bazat sentința de condamnare pe presupuneri și declarațiile false ale părții vătămate.

Or, sentința nu poate fi bazată pe presupuneri și declarații false, sentința trebuie să se bazeze pe ansamblul de probe cercetate de instanță, la dosar neexistând nici o probă directă care ar demonstra cumva vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate. O sentință de condamnare nu poate să se bazeze pe declarațiile martorilor sau a părții vătămate în cazul dat, conform art. 389 alin. (2) Cod de procedură penală, chiar dacă partea vătămată ar fi insistat asupra declarațiilor inițiale, aceste declarații nu ar fi fost suficiente pentru emiterea unei sentințe de condamnare.

La fel, instanța de fond nu a ținut cont de faptul, că inculpatul este o persoană caracterizată pozitiv, nu are antecedente penale la vârsta sa, ceea ce dovedește încă o dată că acesta nu este un infractor, astfel, chiar și în cazul dovedirii vinovăției acestuia, urma a-i fi aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate.

3.1. A declarat apel și avocatul Grigore Chiriacov, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motivul lipsei elementelor infracțiunii.

Apelantul a invocat, că în cadrul cercetării judecătorești, învinuirea adusă inculpatului nu și-a găsit confirmare.

Partea vătămată fiind audiată de mai multe ori în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de fond, a făcut declarații contradictorii.

Or, instanța trebuia să rețină chiar și din declarațiile părții vătămate făcute în cadrul urmăririi penale că pe inculpat nimeni nu l-a împiedicat să-și ducă intenția sau acțiunile de satisfacere a poftelor sexuale în forme perverse până la capăt. Unicul fapt, că posibil ar fi obosit și s-a culcat, nici de cum nu poate fi reținut ca motiv independent de voința făptuitorului de a-și duce intenția până la capăt. Nu poate fi reținut nici faptul că inculpatul nu și-a dus intenția până la capăt, deoarece victima a opus rezistență și a reușit să fugă. Or, în cadrul urmăririi penale partea vătămată declarase că inculpatul o împiedicase să fugă ținându-i ușa, iar apoi văzând că nu o poate convinge să întrețină raport sexual s-a culcat, iar ea s-a culcat alături.

Astfel, făptuitorul a renunțat de bunăvoie de a săvârși infracțiunea.

Potrivit pct. 6 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 17 din 07.11.2005 „Despre practica judiciară în cauzele din categoria infracțiunilor privind viața sexuală”, - Renunțarea de bunăvoie de a săvârși infracțiunile prevăzute de art. 171 sau 172 Cod penal, urmează să fie examinată ca circumstanță care exclude răspunderea pentru aceste infracțiuni. În acest caz, persoana poartă răspundere doar pentru fapta prejudiciabilă săvârșită real și cu condiția că ea conține elementele constitutive ale infracțiunii.

Din declarațiile părții vătămate rezultă că inculpatul a maltratat-o pe motiv de răzbunare, deoarece aceasta nu a dorit să întrețină cu el raport sexual, respectiv tentativa de comitere a infracțiunii imputate lipsește.

Tentativa întreruptă (neconsumată) este atunci când acțiunea începută este întreruptă și nu mai poate fi continuată pentru a-și produce efectul din cauze independente de voința făptuitorului (intervenția altor persoane, etc).

Tentativa este consumată în cazul în care acțiunea a început și a fost dusă până la capăt, dar nu s-a produs rezultatul, el fiind înlăturat, din cauze ce nu depind de voința făptuitorului (imposibilitatea dispunerii de bunurile sustrate, făptuitorul fiind reținut).

Instanța trebuia să se conducă de prevederile art. 56 alin. (1) – (3) Cod penal, că se consideră renunțare de bună voie la săvârșirea infracțiunii, încetarea de către persoană a pregătirii infracțiunii sau încetarea acțiunilor (inacțiunilor) îndreptate nemijlocit spre săvârșirea infracțiunii, dacă persoana este conștientă de posibilitatea consumării infracțiunii. Persoana nu poate fi supusă răspunderii penale pentru infracțiune dacă ea, benevol și definitiv, a renunțat la ducerea până la capăt a acesteia. Persoana care a renunțat de bună voie la ducerea infracțiunii până la capăt, este supusă răspunderii penale numai în cazul în care fapta săvârșită conține o altă infracțiune consumată.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 14 noiembrie 2017, apelurile au fost admise, casată sentința integral și pronunțată o nouă hotărâre.

Procesul penal în privința lui Anghel Ion pe art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, a fost încetat din motiv că fapta constituie o contravenție.

Anghel Ion a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 78¹ Cod contravențional, procesul contravențional fiind încetat, în legătură cu prescripția tragerii la răspundere contravențională.

Instanța de apel a statuat că la materialele cauzei nu sunt probe ce ar demonstra că inculpatul ar fi întreprins careva acțiuni îndreptate spre săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal.

Potrivit rechizitoriului, inculpatul nu și-a dus până la capăt intențiile criminale, din motive independente de voința sa, pe motiv că victima a opus rezistență și a reușit să fugă, circumstanțe pe care și instanța de fond greșit le-a apreciat ca fiind constatate.

Or, partea vătămată a declarat că s-a iscat un conflict între ei, ea având posibilitatea să iasă din cameră, dar nu a făcut-o și s-a culcat lângă inculpat după ce acesta a adormit. El a vrut să întrețină un raport sexual doar în formă firească, iar ea nu a dorit din motiv că el era în stare de ebrietate. În *plângerile depuse*, aceasta nu face trimitere că ea ar fi fugit. În ședința de judecată și nici *la urmărirea penală*, partea vătămată nu a declarat că inculpatul nu a comis infracțiunea prevăzută de art. 27 și art. 172 alin. (2), lit. b²) Cod penal, pe motiv că ea a fugit din casă. Inculpatul la fel a menționat că partea vătămată a avut posibilitatea de a pleca din acea cameră în timpul conflictului, deoarece ușile erau deschise, dar nu a făcut-o și s-a culcat lângă el.

Astfel, nu este clar din ce considerente, în învinuirea adusă, s-a ajuns la concluzia că inculpatul nu și-a dus până la capăt intențiile criminale, din motive independente de voința sa, pe motiv că victima a reușit să fugă.

Orice acuzație adusă persoanei trebuie să fie clară, concretă și să se bazeze pe probe, situație ce nu se desprinde în cazul inculpatului, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal.

Nu pot fi reținute argumentele apărării privind achitarea inculpatului, deoarece din raportul de expertiză medico-legală nr. 132 din 29.06.2016, rezultă că la XXXXXX X. au fost depistate leziuni corporale: echimoză în regiunea mentonieră (bărbie), pe ambele brațe în regiunea scapulară pe stânga, regiunea lombar-sacrală centru, pe fesa stângă. Leziunile corporale menționate puteau fi produse la acțiunea (-ile) traumatică (-e) a unui (-or) corp (-uri) contondent (-e) bont (-e) la lovire, posibil în timpul și circumstanțele relatate, ce condiționează după sine dereglarea sănătății de scurtă durată, până la 06 zile, și se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

La urmărirea penală, în instanța de fond și de apel, inculpatul și partea vătămată fac trimitere că între ei a fost un conflict și s-au îmbrâncit, deci agresiunea fizică a existat asupra lui XXXXXX X., fapt confirmat și prin concluziile raportului de expertiză medico-legală.

Prima instanță nu a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, inclusiv dacă fapta săvârșită întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea anume a infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a constatat, că la 22 iunie 2016, inculpatul Anghel Ion, aflându-se la domiciliul comun din s. XXXXXXXXX, r-nul XXXXXXXX, împreună cu soția sa, care este membru de familie, în urma unui conflict apărut între ei, a aplicat violență față de XXXXXX X., cauzându-i vătămări corporale neînsemnate.

În baza probelor administrate, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 78¹ Cod contravențional, ca **maltratarea și alte acțiuni violente**, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale.

Instanța a reținut că, în conformitate cu prevederile art. 390 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă: 1) nu s-a constatat existența faptei infracțiunii; 2) fapta nu a fost săvârșită de inculpat; 3) fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii; 4) fapta nu este prevăzută de legea penală; 5) există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei. Însă, aceste prevederi nu sunt aplicabile la caz, chiar dacă nu a fost demonstrată vinovăția în comiterea faptei prevăzute de art. 27, 172 alin. (2), lit. b²) Cod penal, dar din materialele dosarului rezultă aplicarea violenței față de partea vătămată, ceea ce a condiționat după sine dereglarea sănătății de scurtă durată, până la 06 zile, și cauzarea vătămarilor corporale neînsemnate, de către inculpat.

Potrivit art. 391 alin. (2), art. 332 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care fapta persoanei constituie o contravenție administrativă, instanța încetează procesul penal.

Astfel, urmează a înceta procesul penal, pe motiv că fapta inculpatului, constituie o contravenție.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței primei instanțe, deoarece apelul a fost greșit admis.

Recurentul a invocat, că fapta prevăzută de art. 78¹ Cod contravențional nu era în vigoare la data comiterii faptei prejudiciabile de către inculpat – 22.06.2016, intrând în vigoare abia la 16.09.2016 în temeiul Legii nr. 196 din 28.07.2016.

Astfel, nu este clar din ce considerente instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului potrivit art. 78¹ Cod contravențional, inexistent la data comiterii infracțiunii și nu potrivit art. 78 Cod contravențional.

Or, potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) Cod contravențional, caracterul contravențional al faptei și sancțiunea ei contravențională se stabilesc de prezentul cod, în vigoare la momentul săvârșirii faptei. Însă, instanța a ignorat această normă.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate a fost dovedită prin declarațiile părții vătămate Xxxxxx X., făcute în cadrul urmăririi penale, la 25.06.2016, acestea fiind confirmate și prin plângerea părții vătămate Xxxxxx X. din 24.06.2016, certificatul de evaluare psihologică din 24.06.2016, raportul de expertiză medico-legală nr. 132 din 29.06.2016, plângerea părții vătămate Xxxxxx X. din 06.06.2016, încheierea instanței de judecată din 07.07.2016 și ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Probele menționate, incontestabil demonstrează și confirmă declarațiile părții vătămate Xxxxxx X., că inculpatul la 22.06.2016, a constrâns-o fizic, aplicându-i lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, prin ce i-a cauzat vătămări corporale neînsemnate.

Fără a declara ca fiind nule sau inadmisibile declarațiile părții vătămate depuse la urmărirea penală, conform art. 251 și 94 Cod de procedură penală, instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului potrivit art. 78¹ Cod contravențional.

La fel, instanța de apel nu a soluționat chestiunea legată de cheltuielile judiciare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația inculpatului.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. În corespundere cu art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 1) - 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni. În corespundere cu art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 5 din 19.06.2006 privind sentința judecătorească, pct. 3.*)

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului sentinței, instanța de fond (pct. 2. din decizie):

a) a indicat inițial că: *„incontestabil se demonstrează și se confirmă declarațiile părții vătămate că inculpatul a constrâns-o fizic, aplicându-i lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, prin ce i-a cauzat vătămări corporale neînsemnate..., în scop de întreținere a unui raport sexual nedorit cu ea. Incontestabil a fost demonstrat, că inculpatul, în scop de întreținere a unui raport sexual cu partea vătămată, a început să o numească cu cuvinte necenzurate și i-a propus întreținerea unui raport sexual. Partea vătămată a refuzat întreținerea raportului sexual și drept rezultat, pentru a-și duce intențiile la capăt a început a o lovi cu pumnii în cap și în spate, cu picioarele peste corp, o tăvălea în pat și insista la întreținerea raportului sexual”*, adică a constatat lipsa intenției imputate inculpatului în rechizitoriu: *„în scopul de a întreține un raport sexual în formă perversă”*.

Totodată, ulterior a concluzionat neclar și divergent că: *„este dovedit incontestabil că inculpatul a săvârșit intenționat fapta social periculoasă, prevăzută de art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, acțiuni săvârșite asupra unui membru de familie, care din cauze independente de voința făptuitorului au fost duse până la capăt.*

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 27, 172 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, acțiuni săvârșite asupra unui membru de familie, care din cauze independente de voința făptuitorului nu au fost duse până la capăt”.

b) nu a apreciat fiecare probă administrată pe caz separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu –

din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete, de fapt și de drept, indicate în rechizitoriu, nu a indicat motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul apărării, nefiind clar care probe au fost puse la baza condamnării și care dovezi au fost respinse.

Or, constatările neclare și divergente că: **„vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin prin... declarațiile părții vătămate date în ședința de judecată, că inculpatul i-a propus să întrețină un raport sexual, în formă firească..., el nu și-a dorit să întrețină un raport sexual în formă perversă cu ea..., în calitate de parte vătămată la 25.06.2016, ea a declarat că inculpatul a impus-o să întrețină relații sexuale în formă perversă..., în cadrul urmăririi penale, la 06.07.2016, partea vătămată a declarat că inculpatul i-a propus întreținerea relațiilor sexuale în formă perversă..., în plângerea părții vătămate din 24.06.2016, este indicat doar că soțul a lovit-o cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului... partea vătămată, în ședința de judecată, parțial a făcut declarații contradictorii declarațiilor făcute în cadrul urmăririi penale..., astfel, urmează a fi apreciate critic declarațiile părții vătămate făcute în cadrul cercetării judecătorești...”**, nu corespunde criteriilor de apreciere a probelor administrate pe caz, prescrise în art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală;

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rând, potrivit art. 414 alin. (1), (5) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. În corespundere cu art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1), 2), 5) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, motivele pentru modificarea învinuirii dacă la judecată s-a efectuat așa ceva.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Potrivit jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește

elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*).

Însă, instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, conform descripțivului deciziei atacate, corect a statuat că *prima instanță nu a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală*, însă (*pct. 4. din decizie*):

a) doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, dar nu a apreciat fiecare probă administrată pe caz separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete, de fapt și de drept, indicate în rechizitoriu, nu a indicat motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul apărării, nefiind clar care probe au fost puse la baza condamnării contravenționale și care dovezi au fost respinse.

Mai mult, încadrând acțiunile inculpatului în baza art. 78¹ Cod contravențional, ca **maltratarea și alte acțiuni violente**, instanța de apel nu a descris fapta contravențională, considerată ca fiind dovedită, sub aspectul timpului, motivului și modului săvârșirii ei;

b) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi plângerile și declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală, cât și declarațiile inculpatului date la urmărirea penală și în prima instanță;

c) nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelurile declarate, inclusiv asupra celor reproduse la pct. 3., 3.1., în felul și esența probatorie în care acestea au fost enunțate (*pct. 3., 3.1., 4. din decizie*).

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, și că recursul de pe rol este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului ordinar, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlătore erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, casează total decizia Curții de Apel Cahul din 14 noiembrie 2017, în privința inculpatului Anghel Ion Xxxxxx, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 03 aprilie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun